

Z obrazného písma Janovy Apokalypsy

Rudolf Steiner

PRVNÍ PŘEDNÁŠKA

Mnichov, 22. dubna 1907

To, co se stane v průběhu času, nám chce sdělit Janovo Zjevení. Apokalypsa je napsána v obrazech. Tyto obrazy jsou výrazem zjevení věčného Světového Ducha, který odhaluje nejvyšší tajemství. Tato nejvyšší tajemství má zapsat Jan, který je vidí.

Za prvé je to sedm církví, symbolicky označených jako sedm svícňů, a sedm hvězd. Hvězdy jsou strážní géniové církví. Ve druhém vidění vidí Jan kolem křesla, na němž sedí Duch Boží, čtyři apokalyptická zvířata, lva, býka, člověka a orla. Kolem křesla Ducha Božího sedí čtyřicet starců. „A viděl jsem po pravici toho, který seděl na trůnu, knihu napsanou uvnitř i vně, zapečetěnou sedmi pečeti“ (Zj 5, 1). Beránek otevírá knihu. Kniha obsahuje to, co je symbolicky vyjádřeno čtyřmi apokalyptickými jezdci po otevření prvních čtyř pečetí; po otevření páté pečeti se objeví mučedníci - to jsou ti, kdo povstali k poznání a životu v Duchu. Při otevření šesté pečeti dojde k hroznému zemětřesení. Při sedmé se však zjevení stává také slyšitelným: zazní sedm polnic. Pak se objeví tajemné obrazy, například bytost, jejíž nohy jsou jako dva sloupy; jedna noha stojí na moři, druhá na zemi. „A viděl jsem dalšího silného anděla sestoupit z nebe, oděného oblakem, s duhou nad hlavou, s tváří jako slunce a nohama jako ohnivě sloupy, a měl v ruce malou knížku“ (Zj 10, 1 a 2). Tajemství této knihy musí Jan pozřít. Pak se objeví žena oděná Sluncem a s Měsícem u svých nohou.

A dále se tam píše: „Stál jsem na mořském písku a viděl jsem, jak z moře vystupuje šelma se sedmi hlavami a deseti rohy a na těch rozích je deset korun a na jejich hlavách jsou jména urážející Boha“ (Zj 13, 1). To doprovázel zvuk polnic. Obraz nám ukazuje vítězství dobra nad zlem. Ukazuje se zvíře, které má v jistém smyslu představovat princip zla. Je to šelma se sedmi hlavami a deseti rohy.

Pak se objeví zvíře se dvěma rohy, podobné Beránkovi, které se má objevit v budoucnosti. Jen ti, kdo mají moudrost, ho mohou rozpoznat: „A viděl jsem jinou šelmu, jak vystupuje ze země, rohy jako Beránek a mluvila jako drak. A z pověření té první šelmy vykonává veškerou její

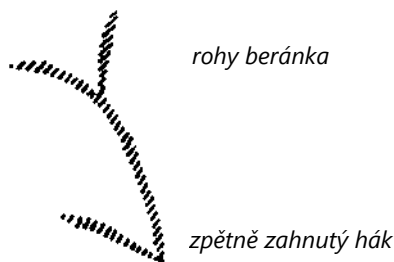
moc. [...] A způsobí, aby malí i velcí, bohatí i chudí, svobodní i otroci, všichni dostali cejch na pravou ruku nebo na čelo, aby nikdo nemohl kupovat ani prodávat, leda ten, kdo má cejch, jméno šelmy nebo číslo jejího jména. Zde je moudrost! Kdo má rozum, ať se zamyslí nad číslem šelmy, neboť je to číslo člověka, a to číslo je 666“ (Zj 13, 11; 16—18).

Dále je zjeveno, jak jsou odstraněni všichni nepřátelé: Michael spoutá draka, zlé živly; pak se objeví nový svět.

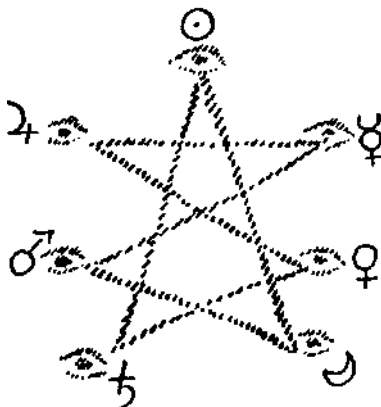
V prvních staletích křesťanství bylo toto proroctví neustále sdělováno a vždy se to považovalo za znamení budoucnosti. Vykladači textů samozřejmě brzy nevěděli o mnoho víc, ale znovu a znovu se objevují různá vysvětlení, stejně tak i ve středověku. Rok 1000 byl často považován za dobu, kdy se objeví šelma. Čím dále doba postupovala, tím nesmyslnější byla vysvětlení, zejména v případě 19. století. Staří vykladači byli považováni za děti, které ještě mohou věřit ve vize budoucnosti. Apokalypsa byla vnímána jako historický dokument, jako by to všechno už proběhlo, když ji Jan sepsal. Války probíhaly i po vzniku křesťanství, proto je Jan mohl vyjádřit prostřednictvím červeného koně. Bílý kůň by pak mohl symbolizovat mučedníky. Zemětřesení, která Jan popisuje při otevření šesté pečeti, v té době nastávala v Malé Asii. A invaze kobylek také nebylo těžké prokázat.

Místo, kde se mluví o dvourohé šelmě, však bylo pro vykladače skutečně velkým problémem. Jeden z nich zaslechl něco o způsobu čtení čísel; to se doneslo z okultismu. Jak se čte v číslech? Každé číslo znamená písmeno; esoterici psali číslicemi, když chtěli něco skrýt. Ke každému číslu bylo třeba napsat správné písmeno, bylo třeba umět číst písmena a pak také vědět, co slovo, které vyšlo, znamená. Kdo je tedy zvíře, jehož číslo je 666? Vykladači si mysleli, že to musí být něco minulého. Místo číslic napsali hebrejsky písmena, ale špatně: výsledkem bylo „Nero“. Rohy pak označovaly generály nebo nepřátele Římanů, například Parthy. Pokud je to napsáno správně [zprava doleva] hebrejskými písmeny [a také čteno zprava doleva], vyšlo by toto: 60 **O** Samech, 6 1 Waw; 600 však esoterici zapisovali 200 + 400:200 **T** Reš + 400 **M** Taw. Výsledek je tedy: 666 **01111** Sorat. Sorat je také odpovídající slovo v řečtině. Sorat znamená „démon Slunce“, a to už od prastarých dob. Každá hvězda má svého dobrého ducha — inteligenci — a svého zlého ducha - démona. Protivník dobrých

slunečních sil se nazýval Sorat. Kristus byl vždy představitelem Slunce, konkrétně sluneční inteligence. Sorat je tedy protivníkem Krista. Značka Soratova vypadá následovně:

Znamení sluneční inteligence je toto:

To je také okultní znamení Beránka. Beránek obdrží knihu se sedmi pečeti. „I pohlédli jsem, a hle, uprostřed trůnu a mezi těmi čtyřmi zvířaty a starci stál Beránek, ten obětovaný; měl sedm rohů a sedm očí, což je sedm Božích duchů poslaných na celou zemi“ (Zj 5, 6). Sedm cípů znamení se nazývají „rohů“. Co ale znamenají „oči“? - V okultních školách se znamení sedmi planet zapisují k sedmi očím. Sedm očí neznámá nic jiného než sedm planet a jejich jména označují duchy, kteří jsou v nich vtělení jako inteligence. „Saturn“ je jméno saturnské duše. Jména planet představují sedm planetárních duchů, kteří obklopují Zemi a mají vliv na lidský život. Beránek, Kristus, obsahuje všech sedm. Kristus je Alfa

a Omega, sedm planet se k němu vztahuje stejně jako údy k celému tělu. Prolínání linií znamená nádherně znázorňuje vzájemné působení sedmi planet. Od Saturnu se stoupá ke Slunci, odtud dolů k Měsíci, pak k Marsu, Merkuru atd. V názvech sedmi dnů v týdnu je vyjádřeno totéž: sobota — Saturn; neděle — Slunce; pondělí — Měsíc; úterý (Mardi) — Mars; středa (Mercredi) - Merkur; čtvrtek (Jeudi) - Jupiter; pátek (Vendredi) - Venuše. Kristus je regentem všech těchto světových sfér; jsou to jen jeho části vykonávající jeho vůli, on je všechny spojuje. V rosikruciánských školách se často maluje Beránek jako znamení sluneční inteligence.

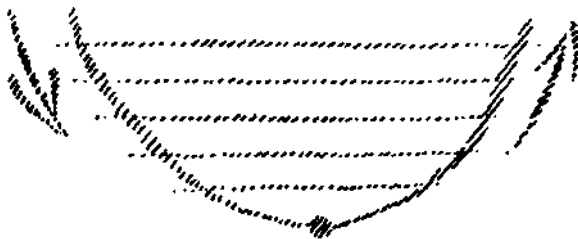
Podle pohybu nebeských těles určujeme čas. Byl způsob počítání času vždy stejný jako nyní? Důležité věci se změnilly. Podíváme-li se trochu do minulosti, uvidíme atlantskou kulturu před dobou velké potopy na Zemi. Předcházel jí lemurský věk. Pokud se vrátíme ještě dál, Země, Slunce a Měsíc jsou stále spojeny v jediné těleso. Tehdy se čas určoval jinak než dnes. Den a noc se také dost lišily. V Lemurii bylo kdysi na celé Zemi stejně jako dnes na severním pólu půl roku noc a půl roku den. Když Slunce, Měsíc a Země ještě tvořily jeden celek, pohybovala se v nebeském prostoru tato sjednocená hmota. Okultní nauky dokázaly už tehdy vypočítat pohyb, stejně jako se dnes počítá čas podle Slunce. Slunce prochází po obloze všemi znameními zvěrokruhu. Osm set let před Kristem bylo Slunce ve znamení Berana. Kristus byl nejprve uctíván pod znaméním kříže, u jehož paty byl beránek; kříž se objevil až v 6. století společně s Kristem. Předtím byl uctíván býk, v jehož znamení tehdy stálo Slunce, a ještě dříve blíženci, zejména v Persii. Ale také zvířata, kozorožci, kteří tvoří Donarův doprovod, znamenají totéž. Předtím byl uctíván rak a tak dále.

Před lemurským obdobím tedy Slunce, Měsíc a Země, spojené v jedno těleso, postupovaly ve smyslu zvěrokruhu. Podle toho lze měřit čas. Proto lidé označili dvanáct znamení zvěrokruhu jako nebeské hodiny a také je tak kreslili.

Planeta střídavě prochází pralajou, vesmírnou nocí, a manvantarou, vesmírným dnem, stejně jako my procházíme dnem a nocí. Během pralaje planeta prochází znameními zvěrokruhu stejně jako během manvantary, proto se dvanáct zodiakálních znamení počítá dvakrát, stejně jako po- tíiáme 2 krát 12 = 24 hodin. Hodiny symbolizují znamení zvěrokruhu. Sjednocené Slunce, Měsíc a Země se také pohybovaly vesmírnými dny .1 nocemi podle nebeských hodin. Pak přišlo odloučení. Tehdy však člověk nebyl bezprostředně takový, jaký je dnes; duše sestupovala dolů jen pomalu a člověk se postupně vyvíjel ze skupinové bytosti v individualitu. Kdybychom se podívali na skupinové duše lidí z lemurských a atlantských dob, všimli bychom si v auře těchto lidí něčeho velmi zvláštního. Aura člověka se neustále mění a stejně jako všechny astrální bytosti je v neustálém pohybu. Skupinové duše se odrážely ve zvířecích podobách, například ve sfingách apod. Staré atlantské a lemurské skupinové duše se nyní také neustále mění, ale ve své čtvernosti se projevují znovu a znovu. Tuto čtvernost lidských skupinových duší označují čtyři apokalyptická zvířata: lev, býk, člověk, orel. Prostřednictvím těchto čtyř zvířat je představen nižší člověk a Beránek symbolizuje člověka v jeho dokonalosti tedy páté zvíře.

Kdysi vládlo světu dvakrát dvanáct hvězd a čtyři zvířata. Velké kosmické síly pak přinášely znamením zvěrokruhu a čtyřem zvířatům duševní impulsy. Těch dvacet čtyř starců Apokalypsy je dvakrát dvanáct hvězd světových hodin, které kdysi vládly. Vývoj člověka lze znázornit na tomto obrázku:

Nejnižší bod označuje jasné denní vědomí. V předlemurských dobách měl člověk tupou jasnozřivost. V té době byl člověk blíže božství než dnes. Pak si získal denní vědomí a odnese si ho s sebou do svého dalšího

vývoje, až se opět přiblíží k Božství a stane se jasnovidcem. Každému bodu klesající přímkou odpovídá bod vzestupné přímkou. Kdybychom mohli žít zpětně, viděli bychom všechny věci, které v budoucnu uvidíme jiným, jasnovidným způsobem. V budoucnu opět uvidíme dvanáct planetárních duchů i to, jak se Slunce, Měsíc a Země opět spojí. „A slunce bylo černé jako žíně a měsíc jako krev“ a tak dále (Zj 6, 12).

Když duše kdysi sestoupila z klína Božství, našla na Zemi lidské zvíře; tato lidská zvířata vypadala groteskně, musela být ještě přeměněna, překonána; v budoucnu bude muset být takové zvíře také překonáno. To chce říci šelma se dvěma rohy.

Jen ten, kdo Apokalypsu vysvětluje ze všech souvislostí, ji může správně pochopit. Apokalypsa je kosmickým vysvětlením světa. Autor byl zasvěcenec. Upozornil na zákony světa, které vládou od vzestupu k pádu, od Alfy k Omeze.

Máme na sebe nechat působit posvátné symboly, které nám byly dány prostřednictvím Apokalypsy. Například znamení inteligence Slunce pro nás nemá zůstat pouhým znamením; máme se snažit do něj ponořit, dokud nepocítíme, že už není mrtvým znamením, ale že je proudícím životem. Znamení by měla být branami z fyzického do duchovního světa. Pak splníme svou povinnost: propojíme fyzický a duchovní svět.

